

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

ze skargi D. M.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w J.
z dnia 29 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ca (...),
w sprawie z powództwa T. Spółki z o.o.
w B.
przeciwko M. C. M. i D. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 grudnia 2016 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia;**
- 3. przyznaje adwokat A.G. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Z. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych), podwyższoną o stosowną kwotę stawki podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną skarżącemu z urzędu w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, pozwalającym na zakwestionowanie orzeczeń, których wydanie stało się źródłem szkody, a które równocześnie pozostają w oczywisty i rażący sposób sprzeczne z prawem. Podstawę uwzględnienia skargi stanowić może jedynie wadliwość orzeczenia o zasadniczym i ewidentnym charakterze, nie zaś każdy, nawet marginalny czy wątpliwy, wypadek jego sprzeczności z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, nie publ. oraz z dnia 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14, nie publ.).

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania w wypadku jej oczywistej bezzasadności.

Przesłanka ta zachodzi w odniesieniu do skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w J. z dnia 29 kwietnia 2014 r. Zarzuty sformułowane przez skarżącego wiążą się z zakwestionowaniem prawidłowości zmiany stawki czynszu, w związku z dokonaniem jej przez nieuprawniony organ powodowej spółki. Kwestia skuteczności określenia stawki czynszu – silnie powiązana ze specyfiką stanu faktycznego sprawy i wskazaniem opłat, których wysokość była zależna i niezależna od powódki – była już przedmiotem pogłębionych rozważań Sądu Okręgowego w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Odmienna koncepcja rozstrzygnięcia sprawy, proponowana w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem, odnosi się przede wszystkim do sfery prawnej kwalifikacji okoliczności sprawy. Jest ona, w przeważającej mierze, związana z dość szerokim zakresem swobody sądu rozpoznającego sprawę. Na tym tle nie można stwierdzić, by ewentualne błędy w rozumowaniu, popełnione przez Sąd Okręgowy, mogły odpowiadać pojęciu niezgodności z prawem w opisanym wyżej, kwalifikowanym rozumieniu, jakie jest przyjmowane konsekwentnie na tle art. 424¹ k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).

Z powodu wniesienia przez stronę powodową odpowiedzi na skargę po terminie brak podstaw do zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003, nr 9, poz. 120).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 4 ust. 1, § 8 pkt 5 i § 16 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801).

aj